

ОТЕЦЬ МЕ ЛЮБИ
УЧИТЕЛЬ

СОФИЯ
1936

О ТЕЦЪ МЕ ЛЮБИ

УЧИТЕЛЬТЪ

СОФИЯ
1936

Печатница „ЗАДРУГА“, Врабча 1 — София

Което Богъ е съчеталъ.

„Онова, което Богъ е съчеталъ
човѣкъ да не разлжчва.“*)

„Което Богъ е съчеталъ“. Христосъ е изказалъ този стихъ по единъ външенъ поводъ, който се наблюдава въ всѣдневния животъ на хората. Той има дълбокъ вжрешенъ смисълъ. „Онова, което Богъ е съчеталъ“. Какво е съчеталъ Богъ?—Връзката между духа и душата. Значи, за да не изгуби сѫщественото въ живота, човѣкъ не трѣбва да разваля тази връзка. Фарисеитъ запитали Христа: „Дали е простоно на мжжъ да напусне жена си?“ Христосъ имъ отговорилъ: „Онова, което Богъ е съчеталъ, човѣкъ не трѣбва да разлжчва“. Това значи: докато духътъ на човѣка е свързанъ съ душата, той никога не може да напусне жена си. Щомъ тази връзка се скжса, мжжътъ всъкога може да напусне жена си.

Сега ще ви дамъ следнитѣ мисли за ориентиране въ живота. Когато обикновенитѣ хора въ свѣта управляватъ, всички останали спятъ. Когато талантливитѣ управляватъ, обикновенитѣ хора се събудждатъ. Когато гениалнитѣ управляватъ, всички хора ставатъ. Най-после,

*) Марка 10:9.

когато светиитъ управляватъ, всички хора започватъ да работятъ. Следователно, докато човѣкъ спи, обикновени хора го управляватъ; щомъ се пробуди, талантливи хора го управляватъ; щомъ става, гениални хора го управляватъ; щомъ започне да работи, светии го управляватъ. Това сѫ вжрешни състояния, които всѣки човѣкъ преживява. Всѣки човѣкъ минава презъ тѣзи състояния. Докато обикновени мисли и чувства занимаватъ човѣка, той заспива. Щомъ талантливътъ се проявява въ човѣка, той се пробужда. Прояви ли се гениалността въ човѣка, той става отъ леглото и започва да се облича. Когато човѣкъ стане светъ, свѣтлина на деня го огрѣва, той започва да работи. За да започне работа, човѣкъ трѣбва да даде пжть на светиитъ въ него да управляватъ. Той не трѣбва да се стреми къмъ светиство, но да се остави светии да го управляватъ.

Мнозина се стремятъ да станатъ светии. Тамъ е тѣхната погрѣшка. Да желаете светии да станете, това е човѣшко разбиране. Обаче, да желаете вие да работите, а гени и светии да ви управляватъ, това е Божествено разбиране. Щомъ имате таково разбиране, ще получите Божието благословение. Тѣй щото, самъ по себе си, човѣкъ не може да бѫде нито обикновенъ, нито талантливъ, нито гениаленъ, нито светия. Но ако остави обикновени хора да го управляватъ и се

занимава съ обикновени мисли и чувства, той е обикновенъ; и като обикновенъ, той ще яде, ще пие и ще спи. Ако остави талантливите да го управляватъ, той ще се пробуди отъ сънъ. Ако остави гениалните да го управляватъ, той ще стане отъ леглото си и ще се облѣче. Ако остави светиите да го управляватъ, той ще започне да работи, ще бѫде едно съ тѣхъ.

„Онова, което Богъ е съчеталъ, човѣкъ да не разлжчва“. — Защо? — Защото той не може да направи нѣщо по-умно отъ Бога. Човѣкъ не трѣбва да седи и да мисли, какво самъ да направи. Колкото и да мисли, нищо ново нѣма да измисли, но да се заеме волята Божия да изпълни, т. е. да реализира онова, което Богъ е съчеталъ. Какво прави ученикъ по рисуване? Той взима модела, който учителъ му е далъ, и започва да рисува. Никой ученикъ не може да измисли по-добъръ моделъ отъ този, който му е даденъ. И никой човѣкъ не е създадъл и не може да създаде по-добъръ човѣшки моделъ отъ този, за който се казва, че е създаденъ по образъ и подобие Божие. Досега никой художникъ не е могълъ да нарисува онзи човѣшки образъ или моделъ, за който е казано въ Битието, че Богъ го е създадъл по образъ и подобие свое. Много човѣшки образи сѫ рисувани досега, отъ видни художници; но всички сѫ далечъ още отъ първообраза.

„Онова, което Богъ е съчеталъ“. Щомъ Богъ е съчеталъ нѣщо, на сѫщото основание и човѣкъ е изпратенъ на земята да направи нѣщо въ духа на това, което Богъ е съчеталъ. Които не разбираятъ този законъ, тѣ могатъ да изпаднатъ въ заблуждение, да мислятъ, че всичко могатъ да направятъ. Обаче, казано е въ Писанието: „Цѣлиятъ свѣтъ лежи въ рѫцетѣ на лукавия“. Това значи: цѣлиятъ свѣтъ лежи въ заблуждения, въ изкушения. Вследствие на заблужденията хората нѣматъ ясна представа за живота. Защо? — Защото нѣматъ любовь. Безъ любовь човѣкъ не може да има ясна представа за живота. Безъ любовь животъ е неразбранъ, непознатъ за човѣка. Безъ любовь животъ е мѫчение. Любовъта е необходима за човѣка, за да познае живота. Че страдалъ човѣкъ, че се мѫчилъ, че ималъ не приятности, това сѫ илюзии въ живота. Илюзии сѫ на второ място. На първо място е любовъта, която ражда живота. — Главата ми побѣлѣ отъ страдания. — Ти се лъжешъ. Това не сѫ никакви страдания. Твоите страдания и мѫчнотии сѫ отъ книга направени.

Разбойникъ влѣзълъ въ дома на единъ богатъ човѣкъ, извадилъ срещу него ножа си и му казалъ: Скоро дай пари! — Моля ти се, не ме убивай! Колко искашъ? Ще ти дамъ, колкото искашъ, но животъ ми само пощади. Богатиятъ далъ известна сума на разбойника, и по този начинъ спасилъ живота си. Следъ това разправялъ на приятелитѣ си, че безъ

малко животът му щълъ да отиде. Разбойникъ влѣзълъ въ дома му, съ ножъ въ ръка. — Знаешъ ли, че този ножъ бѣше книженъ? — Тъй ли? Да знаехъ, че е така, азъ самъ щъхъ да се разправя съ него.

Сега и на васъ казвамъ: Ножътъ, съ който апаши и разбойници ви плашатъ, е книженъ. Страданията ви пъкъ не сѫ нищо друго, освенъ трици. Нѣкой страдалъ, защото нѣмалъ пари; другъ — защото нѣмалъ жена; трети — защото билъ боленъ; четвърти — защото никой не го обичалъ. Слушате нѣкой да се оплаква, че майка му, баща му, братъ му, сестра му не го обичали, всички го изоставили. Отде знае това? Влѣзълъ ли е той въ сърдцето на майка си или на баща си да знае това? Единственото нѣщо, което човѣкъ знае, е това, което мисли. За да познае човѣкъ, дали нѣкой го обича или не, той самъ трѣбва да има любовь. Ако любовъта е въ неговото сърдце, той ще освѣти сърдцата на другите и ще разбере, обичатъ ли го тѣ или не. Освенъ любовъта другъ пжъ нѣма. Тя разкрива всички тайни. Какъ ще разберете живота на другите хора, ако не ги обичате? Единствената мѣрка въ живота е любовъта. Безъ любовь, като Божествена мѣрка, животътъ всѣкога ще остане неразбранъ. Който има любовь въ себе си, той разполага вече съ онази мѣрка, съ която може да мѣри всички нѣща. Който е придобилъ любовъта, той се е домогналъ до щастието въ живота. Дето е любовъта, тамъ

е щастието. Въ това нѣма никакво изключение. Казватъ нѣкои, че любовъта била празна работа. — Не, въ безлюбието е празнотата, а въ любовъта — пълнотата на живота. Докато имате въ себе си любовъта, като мѣрка на живота, вие всѣкога ще имате миръ, спокойствие, радостъ, веселие. Ако изгубите едно отъ тия качества, вие сте изгубили мѣрката си.—Какво да правя тогава? — Намѣри мѣрката си и постави я на място!

Представете си, че влизате въ една тѣмна изба безъ свѣтъ. Какво ще стане съ васъ? Ще се спѣнете нѣкѫде и ще паднете. Ако влѣзете съ запалена свѣтъ въ избата, никакво спѣване нѣма да има. Следователно, каквото представя запалената свѣтъ за физическия свѣтъ, такова нѣщо представя любовъта за сърдцето. Само любовъта е въ състояние да разреши мжчнотиитъ ви. Любовъта е пжть за разрешаване на труднитъ задачи въ живота на човѣка. Съ други думи казано: Любовъта е пжть за сърдцето. Мждростта пѣкъ е пжть за ума. Човѣкъ не може да разбере, да оцени, да придобие знание и да го приложи, ако не е мждъръ. Нѣкои хора обичатъ да говорятъ много, да заставятъ другитъ да вѣрватъ въ това, въ което и тѣ сами не вѣрватъ. Тѣ искатъ да заставятъ другитъ хора да мислятъ върху това, което и на тѣхъ не е ясно, не го разбираятъ. Това е невъзможно. Направете опитъ въ това отношение и ще се увѣрите, че е така. Човѣкъ може да предаде мисъльта,

знанието си на другите хора, когато самътой разполага съ такова знание, съ такава мисъль, които предъ нищо не се разколебава.

Единъ англичанинъ прекаралъ въ Индия цѣли 20 годии и научилъ само едно изкуство, т. е. придобилъ само едно знание: да разгонва кучета. Като се върналъ въ Англия, отишълъ въ Лондонъ, дето се срещналъ съ единъ английски лордъ. Като разправялъ на лорда за това, което придобилъ въ Индия, последниятъ пожелалъ да направятъ опитъ. Денътъ и частътъ за опита били опредѣлени. Лордътъ пристигналъ съ своите 40 кучета, породи булдогъ, които били много свирепи. Англичанинъ пристъпилъ къмъ опита. Застаналъ на едно място и мислено описалъ около себе си окръжностъ. Следъ това лордътъ започналъ да пуша срещу него едно по едно кучетата си, като същевременно ги настъсквалъ. Първото куче излязло, хвърлило се къмъ англичанина, но той веднага му изсвирилъ по особенъ начинъ. Кучето стигнало само до мислено прекараната линия и тамъ се спрѣло. Излязло второ, трето, четвърто куче, но като чули това изсвиркане, всички се спирали предъ проектираната линия. Всички 40 кучета се събрали на едно място, лаели, но не могли да пристъпятъ крачка напредъ. Достатъчно било англичанинъ да изсвирри по специфиченъ начинъ, за да хукнатъ всички кучета назадъ. Това е истинско знание—да изсвиришъ съ уста, и кучетата да се

разбѣгатъ. Ако кучетата не бѣгатъ отъ вашето изсвиркане, вие нѣмате никакво знание.

Какво представлятъ нещастията и мѫчнотиитѣ въ свѣта? — Това сж свирепитѣ кучета, които лаятъ около васъ. Какъ можете да се справите съ тѣхъ? — Като имъ изсвирите. Ако при изсвирването успѣете да ги разгоните, вие разполагате съ истинско, положително знание. Колкото и да философствувате, какви то геории да изнасяте, ако не можете да се освободите отъ кучетата, вие нѣмате мѣрката на знанието — на мѫдростта, нито мѣрката на любовъта. А тѣй, да предполагате само, че имате знание, това не е вѫтрешно, дѣлбоко знание. Това е външно знание само, което всѣки моментъ можете да изгубите. Положително знание е това, съ което човѣкъ разполага всѣки моментъ и може самъ да го приложи, безъ да очаква помощъ отъ хората, безъ да очаква тѣхното удобряване.

Сега, да дойдемъ до истината. Истината е мѣрка за свободата. Човѣкъ не може да биде свободенъ, докато не е намѣрилъ мѣрката на истината въ себе си. Свободата е вѫтрешна, а не външна проява. За да биде свободенъ, човѣкъ трѣбва да биде живъ; по-сле, той трѣбва да разполага съ мѣрката на любовъта, на мѫдростта и на истината. Щомъ има тѣзи нѣща въ себе си, той ще биде силенъ. Какъ може човѣкъ да придобие свободата си? Чрезъ съзнателна работа върху себе си. Всѣки трѣбва да разчита на себе си, самъ

да извоюва свободата си. Свободата, която човѣкъ тѣрси, не може да дойде отвѣнъ. Ако е въпросъ за външна свобода, човѣкъ лесно може да я добие. Господарътъ може да направи слугата си външно независимъ, но съ то-ва той ще отнеме вѫтрешната му свобода.

Свободата се придобива при условията, при които човѣкъ се намира. Докато е на леглото си и очаква помощъ отъ лѣкаря, болниятъ не е свободенъ. Ще дойде единъ лѣкаръ, ще му даде нѣкакво лѣкарство, което временно само ще го успокои. Ще дойде другъ лѣкаръ, ще му даде второ лѣкарство, което ще влоши положението му. Болниятъ, обаче, не е свободенъ нито въ първия, нито въ втория случай. Човѣкъ трѣбва да бѫде лѣкаръ самъ на себе си. Докато не сте лѣкаръ на себе си, вие не можете да бѫдете свободни. Докато човѣкъ не създаде вѫтрешна, интимна връзка между духа и душата си, той не може да бѫде свободенъ. Тази връзка наричаме връзка съ Бога, съ Първата Причина на нѣщата. Безъ тази свещена връзка, човѣкъ не може да очаква онова вѫтрешно единство въ себе си. Отъ това единство зависи бѫдещето развитие на човѣка. Отъ вѫтрешното единство въ човѣка зависи придобиване на ония блага, къмъ които той се стреми. Така трѣбва да се разбира истината.

Които не разбираятъ истината, тѣ очакватъ първо свѣтътъ да стане добъръ, а по-сле хората. Нѣма защо свѣтътъ да става до-

бъръ. Свѣтъ представля съвокупност отъ хора. Когато всѣки човѣкъ поотдѣлно стане добъръ, цѣлиятъ свѣтъ ще стане добъръ. Всички хора пъкъ живѣятъ и се движатъ въ Бога, Който е създалъ свѣта. Следователно, всѣки човѣкъ има условия въ себе си да стане добъръ. Който разбира Божиитъ пажища и ги следва, той е едно съ Бога — никой не може да го ограничи. Богъ е всѣкога свободенъ. Казано е въ Писанието: „Дето е Духътъ, тамъ е свободата. Дето е Духътъ, тамъ е истината. Истината прави човѣка свободенъ“. Всички съвременни хора търсятъ свободата. Цѣлиятъ свѣтъ воюва за свобода. Въ всѣки домъ има споръ за свобода: мжже, жени, деца — всички се борятъ за свобода; слуги и господари — сѫщо се борятъ за свобода. Обаче, тъй както съвременнитѣ хора търсятъ свободата, този въпросъ ще остане неразрешенъ. Свѣтъ самъ нѣма да разреши тази задача, никои вие можете да разрешите задачата на свѣта. — Защо е така? — Защото този въпросъ е колективенъ и принадлежи на разрешаване отъ цѣлото човѣчество. Цѣлото човѣчество търси нѣщо. То търси нѣкаква обща идея, която да го повдигне. Каква е тази идея, никой не знае. Никой човѣкъ не може да наложи една идея на другитѣ. Всѣки самъ може да си наложи нѣкаква идея. Само при това положение човѣкъ може да бѫде свободенъ. Ако нѣкой пита, какъ може да бѫде свободенъ, това показва, че той не е готовъ.

още за свобода. Докато човѣкъ пита, какъ трѣбва да глѣда, това покажва, че той е слѣпъ. Щомъ престане да пита, какъ трѣбва да глѣда, той вече е прогледалъ. Щомъ вижда, той може да се движи свободно. Тогава той тръгва съ всички заедно, и кой каквото му посочи, всичко вижда. Той тръгва по градове, по села, по гори и планини -- свѣтътъ обикаля. Докато човѣкъ пита, какъ трѣбва да чува, той е глухъ. Щомъ престане да пита, какъ трѣбва да чува, той вече е съ отворени уши, всичко може да чува.

И тъй, отворете очи си сами, безъ да очаквате да дойдѣ нѣкой отвѣнъ да ви ги отвори. Да отвори човѣкъ самъ очи и уши си, това е негово собствено право, дадено му отъ самата природа. Трѣбва ли да чакате сутринь да дойде вашиятъ слуга отвѣнъ да отвори очи ви? Ако човѣкъ самъ може да отвори очи си, трѣбва ли да очаква спасението му да дойде отвѣнъ нѣкѫде? Има известни условия за спасението на човѣка отвѣнъ, но пълно, истинско спасение иде отвѣтре. Това се отнася до онѣзи, които разбиратъ, които сѫ посадени вече въ земята и които иматъ условия да растатъ. Онѣзи, които не разбиратъ, тѣ ще останатъ само съ стремежа си въ потенциално състояние, въ каквото състояние се намира житното зърно въ хамbara. То има стремежъ да расте, но условия нѣма за това. Обаче, като го посадите на нивата и го поставите на неговото мѣ-

сто, то ще започне да расте отъ само себе си. Това житно зърно е въ състояние да създаде друго, подобно на себе си. Ако житното зърно е способно да израсте и да даде плодъ, подобенъ на себе си, колко повече човѣкъ може да направи това! Когато човѣкъ се натъкне на страдания, това е признакъ, че той е излѣзълъ вече отъ Божествения хамбаръ и е посѣтъ на Божествената нива. И следъ това на човѣка не остава нищо друго, освенъ да расте, да цвти и плодъ да вързва. Само така той ще получи Божието благословение. Значи, докато сте въ хамбара, никакви страдания нѣмате. Щомъ ви посадятъ на нивата, страданията ще дойдатъ. Докога ще имате страдания? — Докато узрѣте. Щомъ узрѣте, страданията ви ще престанатъ. Следователно, човѣкъ страда, докато е на земята. Когато мине въ другия свѣтъ, земните страдания изчезватъ.

И тъй, страданията, които хората иматъ, сѫ временни. Разликата между хората на земята не седи въ това, че едни страдатъ, а други — не, но въ голѣмината на страданията: нѣкои страдания сѫ по-голѣми, а други — по-малки. Колкото по-голѣми сѫ страданията, толкова по-голѣмо е растенето. Заприимѣръ, джбътъ има по-голѣми страдания отъ житното зърно. Житното зърно узрѣва за шесть месеца и следъ това се скрива въ хамбара, когато джбътъ следъ сто или двеста години едва може да се върне въ хамбара. Дълго време джбътъ остава вънъ, на

голѣми изпитания. Ако погледнете кората на джба, ще видите, че тя е силно напукана. — На какво се дължи това? — На голѣмите външни несгоди.

Сега ще говоря за онова, което е вложено у васъ, а не за онова, което въ бѫдеще може да спечелите. Онова, което въ бѫдеще можете да спечелите, това е лотарийна игра; за васъ сѫ важни богатствата, които днесъ имате въ себе си, които можете да обработите и използвате. Всѣки отъ васъ има въ себе си по единъ изворъ на любовъта, на мѫдростта и на истината. Дръжте се за тѣзи извори и ползвайте се отъ тѣхъ разумно. Това не значи още, че вие ще бѫдете съвършени, самостоятелни, че нѣма да имате никакво отношение къмъ хората. Всѣки изворъ е въвръзка съ други извори. Значи, водата отъ вашите извори ще се съедини, ще се слѣе съ водата на другите извори и ще образува голѣмо море.

Следователно, дръжте се за онѣзи извори, които сѫ у васъ, за да се свържете съ тѣзи души, съ които си хармонирате. За да расте и да се развива правилно човѣкъ всѣки денъ трѣбва да се свързва поне съ една напреднала душа. Връзката на човѣка съ напредналиятъ души е първото условие за растене. Мнозина мислятъ, че като постигнатъ съвършенство, ще се уединятъ, и никой нѣма да ги смущава. Кой може да смущава човѣка? Само глупавиятъ може да смущава

щава. Тъй щото, ако нѣкой се смущава, това показва, че глупавитѣ, обикновенитѣ сѫщества въ него управляватъ. А вие знаете, че когато глупавитѣ, обикновенитѣ управляватъ, хората спятъ. Когато талантливитѣ управляватъ, хората се пробуждатъ. Когато гениалнитѣ управляватъ, хората ставатъ отъ леглата си и започватъ да се обличатъ. Когато светииитѣ управляватъ, хората започватъ да работятъ. Това сѫ четири състояния, презъ които всѣки човѣкъ минава.

Ще запитате, дали тия нѣща сѫ вѣрни. — Азъ говоря само това, което абсолютно зная, което съмъ провѣрилъ и изпиталъ не само веднѣжъ, но безброй пжти. — Какъ можемъ да сеувѣримъ въ това? — Като изучавате себе си, като изучавате ближнитѣ си. Щомъ се свържете съ единъ човѣкъ, вие ще познаете, дали той е отъ обикновенитѣ, отъ талантливитѣ, отъ гениалнитѣ, или отъ светииитѣ. Сѫщевременно ще познаете, дали единъ човѣкъ спи, дали се е пробудилъ, дали е станалъ или е започналъ вече да работи. Кога човѣкъ заспива? — Когато се унесе отъ нѣкаква мисъль. Запримѣръ, нѣкой си купилъ единъ лотариенъ билетъ и започналъ да мечтае, че ще спечели единъ милионъ лева. Както си мечтае, така заспива. Ще дойде нѣкой следъ това да му говори нѣщо на ухoto. Човѣкъ спи. Какво ще му говорите? Оставете го спокоенъ. Това показва, че обикновенитѣ хора го управляватъ. Не говорете на човѣкъ, който

спи, защото и вие ще минете за спешъ, за човѣкъ, когото обикновенитѣ управляватъ. Когато се събуди, тогава му говорете.

Сега ние говоримъ за закона на любовта, като връзка между душите. Когато се направи тази връзка, животът на хората ще потече по естественъ начинъ. Тогава никой никого нѣма да изнасилва, да измъчва. Всички хора ще си помагатъ взаимно. Законътъ на любовта изисква взаимна помощъ между хората. Когато хората се свържатъ съ закона на мѫдростта, свѣтлина ще потече въ умовете имъ. Тогава никой нѣма да се спъва. Пътът имъ ще бѫде освѣтенъ. Когато хората се свържатъ съ закона на истината, тѣ ще бѫдатъ свободни. Необходимо е човѣкъ да бѫде свободенъ. Безъ животъ, безъ знание и безъ свобода човѣшкиятъ духъ и човѣшката душа не могатъ да растатъ, не могатъ правилно да се развива. Това сѫ велики заповѣди, написани на човѣшката душа.

И тѣй, когато човѣкъ се намѣри предъ голѣми изпитания, нека не търси знанието отвѣнъ нѣкѫде, но да се вдълбочи въ себе си и самъ да чете онова, което любовта, мѫдростта и истината сѫ написали въ него. Това е написано отъ рѣката на неговия вѣченъ Баща. Това е изказалъ Христосъ съ думитѣ: „Както ме е Отецъ научилъ, така говоря“. Това се разбира отъ думитѣ, изказа-

ни отъ Христа: „Всички ще бждатъ научени отъ Бога“. Да бждете научени отъ Бога, не значи да станете господари. — Не, тогава ще започне истинскиятъ животъ, който хората търсятъ. Когато слънцето изгръва, и очите на човѣка сѫ отворени, той ще види благото, свѣтлината на деня. Ако очите му сѫ затворени, той ще остане слѣпъ за това благо. Когато Божествениятъ Духъ изгрѣе и намѣри човѣка съ петь, съ седемъ отворени сѣтива, Той ще излѣе върху него всички свои благословения. Това значи да живѣе човѣкъ безъ законъ, написанъ отъ човѣшка ржка. Какво повелико състояние отъ това? Тогава човѣкъ нѣма да се стреми ни къмъ талантливостъ, ни къмъ гениалностъ и светийство, но душата му ще бjurde проникната отъ желание да бjurde Синъ Божий.

Ще дойде денъ, когато всички хора ще бждатъ Синове Божии. Когато всички хора работятъ и се съобразяватъ съ законите на любовта, мѫдростта и истината, тѣ ще станатъ Синове Божии. Да бждете Синове Божии, това значи, Божието да стане ваше, а вашето — на Бога. Това значи, всички хора, всички души да се обединятъ въ едно цѣло. Кога ще стане това? — Още днесъ може да стане. Не е нужно светии да станете, но да оставите светиите да ви управляватъ. Светиите трѣбва да ви управляватъ, а вие — да работите. Още днесъ всички можете да бждете Синове Божии, въ смисъль да имате

синовни отношения къмъ Бога. А що се отнася до работата, за това се изисква много време. Да добие човѣкъ външни знания, за това се изисква много време. За вжтрешното знание, обаче, не се иска много време. Достатъчно е човѣкъ да се вдѣлбочи въ себе си, за да прочете онова, което отъ вѣкове е написано въ него. Така той ще опита и приложи онова, което знае. Безъ това вдѣлбочаване и проучаване на себе си, човѣкъ всѣкога ще разваля хубавитѣ работи. Даде ли ви се прѣсень, хубавъ хлѣбъ — опитайте го. Не мислете много върху него. Какво правятъ съвременнитѣ хора? Като получатъ такъвъ хлѣбъ, тѣ тръгватъ отъ съседъ на съседъ да покажатъ, какво сѫ получили. Този съседъ ще пипне хлѣба, онзи съседъ ще го пипне, докато най-после съвсемъ го изцапатъ. Не давайте хлѣба си въ рждетѣ на чуждитѣ хора. — Ами ако нѣкой нѣма хлѣбъ? — Богъ е далъ въ рждетѣ на всѣки човѣкъ по единъ хлѣбъ. Щомъ е създалъ човѣка, Той го е осигурилъ. Като обичате Бога, вие ще запазите хлѣба, който ви е даденъ отъ Него. Който е позналъ любовъта, мѫдростта и истината, той никога нѣма да остане гладенъ. Щомъ гладѣтъ на човѣка е задоволенъ, той е свободенъ, може да работи.

Следователно, хлѣбътъ, който е даденъ на човѣка, е заради него. Ще кажете, че това е egoистично. Никакъвъ egoизъмъ нѣма тукъ. Следъ като човѣкъ изяде хлѣба си и го.

преработи, той го превръща на плодно дърво, отъ плодоветъ на което всъки пътникъ, всъко дете има право да си вземе. Не само хората, но и птичките, и животните ще могатъ да ядатъ отъ тези плодове. Като изяде определения за него хлебъ, човекъ може да се превърне на дойна крава, отъ млъкото на която всички могатъ да се ползватъ. — Какъ, крава да стана, хората да ме доятъ! Споредъ мене кравата е изворъ, който постоянно блика и раздава своето благо. Мъжко ли е на извора да тече? Страшно е положението на извора, когато престане да дава. Докато дава, той е доволенъ, щастливъ. Щомъ престане да дава, той изгубва вече щастието, доволството си. Когато говоримъ за Божествената крава, ние разбираме Божественото млъко, което извира отъ недрата на Великия Духъ, Който храни човешките души. Това е вътрешно състояние, което може да изпита всяка душа.

„Онова, което Богъ е съчеталъ, човекъ да не разлъчва“. Какво е съчеталъ Богъ? — Той е съчеталъ възгледите на душата и на духа, отношенията между тяхъ. Тези съживителни възгледи, които правятъ човека свободенъ. Ние имаме предъ видъ съвършената, пълната свобода, която съдържа въ себе си три качества: животъ, знание и свобода. Който има тези качества въ себе си, той влиза въ новия животъ — въ възкресението. Възкресението е нова фаза на живота, новъ животъ, който изключва всички страдания, всич-

ки мъчнотии и недоразумения. Преди да влѣзете въ живота на свободата, въ живота на възкресението, вие не можете да бѫдете свободни отъ вашите мъчнотии и страдания. Докато сте още въ стария животъ, страданията неизбѣжно ще ви следватъ. Временно страданията могатъ да отстѫпятъ отъ човѣка, но следъ това пакъ ще го посетятъ. Въ новия животъ, обаче, страданията сами по себе си изчезватъ. Както слънчевата свѣтлина и топлина топлятъ леда и снѣга, така свѣтлината на новия животъ стопява и отстранява отъ пѫтя на човѣка всички мъчнотии и страдания. Казано е въ Писанието за Бога: „Ще изтрия сълзитъ имъ и нѣма да ги помена. И ще ме познаватъ отъ малъкъ до голѣмъ“.

Казано е още: „Нито око е видѣло, нито ухо е чуло онова, което Богъ е приготвилъ за ония, които Го любятъ“. Велики работи е приготвилъ Богъ за онѣзи, които Го любятъ. Обаче, докато дойдатъ до тѣзи велики работи, тѣ трѣбва да минатъ презъ земята, като презъ велико училище. Страданията и мъчнотиитъ, които човѣкъ минава, идатъ за него-во добро. Така той трѣбва да гледа на тѣхъ, за да победи докрай. Кой ще победи свѣта? — Здравиятъ, а не болниятъ. Кой ще победи свѣта? — Живиятъ, а не мъртвиятъ. Кой ще победи свѣта? — Учениятъ, който разполага съ творческо знание, а не невежиятъ. Кой ще победи свѣта? — Свободниятъ, който носи въ

знание, произлѣзло отъ мѫдростта и свобода, произлѣзла отъ истината.

Сега, желая на всички да бѫдете носители на новия животъ, на пълната свѣтлина и на съвършената свобода.

Желая ви да изпълните волята Божия и да не разлжчвате онова велико съчетание, кое-то Богъ е поставилъ между вашия духъ и вашата душа. Това значи да станете Синове Божии.

Желая ви да бѫдете Синове Божии!

„Богъ е Духъ, и Божиятъ Духъ носи свобода“.

Беседа отъ Учителя, държана на

22 мартъ, 1936 г. 5 ч. с.

София. — Изгрѣвъ.

Отецъ ме люби.

„Затова Отецъ ме люби, защото азъ полагамъ душата си, за да я взема пакъ“.*)

„Затова Отецъ ме люби“. Да имате любовта на Бога, това е великото въ свѣта. Човѣкъ не може да има никакви постижения, докато не познава великото въ свѣта и докато великото не го познава.

Въ живота си човѣкъ може да се натъкне на две опасности: да отива съ голѣмъ сѫдъ при чешма, която слабо тече, капка по капка; да отива съ малъкъ сѫдъ при голѣмъ изворъ, който кара воденици, тепавици. Въ първия случай той ще чака цѣлъ день, докато сѫдътъ му се напълни. Въ втория случай сѫдътъ му скоро ще се напълни, и той ще ходи много пѫти до извора, ще губи времето си, за да достави вода за своите нужди. Това сѫ две несъобразности, две неестествени положения, на които хората често се натъкватъ въ живота си и не знаятъ, какъ да се справятъ. Коя е причината за тѣзи несъобразности? — Неразбирането на живота. Неразбирането пъкъ се дължи на заблужденията на хората. Тѣ се намиратъ на кръстопътъ, не зна-

*) Иоана 10:17.

ять, кой пжъ да поематъ. Човѣкъ лесно се заблуждава. Ако дадатъ на човѣка единъ скж-поцененъ камъкъ и едно житно зърно, той ще предпочете скжпоценнния камъкъ предъ житното зърно. Защо? — Защото. ако прода-де скжпоценниятъ камъкъ, съ парите отъ него ще купи хиляди килограма жито. Обаче, въ реалния, въ духовния, въ съвършения свѣтъ житото не се купува и продава съ килогра-ми. Тамъ житото не се държи въ хамбари. Тамъ житото е увиснало на дървета, както виждате на земята ябълки, круши, лимони, портокали, увиснали по клонетъ на своите дървета. Тамъ житните зърна биватъ отъ раз-лична голѣмина.

Това сж сравнения, съ които искамъ да изясня идеята си, безъ да имамъ предъ видъ да вѣрвате като мене. Азъ не искамъ да вѣрвате като мене, защото моята вѣра почива на велики опитности, на безброй опити. Дали вѣрвате въ това или не, то е ваша работа. Когато изнасямъ истината предъ хората, азъ говоря само това, което зная и което съмъ опиталъ. Що се отнася до васъ, всѣки ще си прави тѣкива заключения, каквито знания има. Знанията пѣкъ зависятъ отъ опитите, които човѣкъ прави. Знание безъ опитъ не сж-ществува. Докато не е опиталъ горчивината, човѣкъ не я познава, не знае, какво нѣщо е горчичина. Докато не е опиталъ сладчината, човѣкъ не знае, какво нѣщо е сладчина. Чо-вѣкъ не знае, какво нѣщо е добро, какво

нѣщо е любовь и какво — свобода, докато не ги е опиталъ.

Що е свобода? Въ физически смисълъ на думата, подъ свобода разбираме онова положение, при което всички органи на човѣшкий организъмъ сж вънъ отъ всѣкакви ограничения или препятствия. Ако погледнете краката на свободния човѣкъ, тѣ се движатъ леко, бѣрзо, безъ никакво вѫтрешино препятствие. Свобода, въ сърдечно отношение, разбираме всѣко чувство, което излиза отъ човѣшкото сърдце, да се излива тихо, спокойно, безъ бури и сътресения. Свобода въ умственъ смисълъ на думата разбираме, всѣка мисъль на човѣка да следва точно своя опредѣленъ путь, безъ колебания и смущения. Щомъ се яви нѣщо, което стѣга било неговите чувства или мисли, той вече не е свободенъ. Въ свободата всѣко нѣщо е на мѣстото си. Щомъ нѣщата, или явленията се мѣнятъ, тѣ сж извѣнъ свѣта на свободата. Гледате една жена, че ту се смѣе, ту плаче. Защо? — Актьоръ е тя, играе на сцената. Като слѣзе отъ сцената, тя казва, че много е плакала. Тя е плакала, докато е била на сцената. Щомъ слѣзе отъ сцената, плачътъ престава. Децата плачатъ най-много. Защо? — Искатъ да постигнатъ нѣщо. Като видятъ, че не могатъ лесно да постигнатъ нѣкое свое желание, тѣ веднага започватъ да плачатъ. Съ сълзитѣ си тѣ на мазватъ вѫжето, да се хлѣзга по-лесно. Кога-

то нѣкой намаже едно копринено вжже съ хубаво масло, той има предъ видъ нѣщо.

Въ турско време, когато закачвали нѣкого на бесилка, намазвали вжжето съ сапунъ, да прилегне по-добре на врата на онзи, когото бесята. Колкото по-дебело и ненамазано било вжжето, толкова по-мжчно прилѣгало около врата на онзи, когото бесята. Ще кажете, че това е знание. Ако знанието ви се простира дотамъ, какъ по-лесно и сигурно да обесите човѣка, това не е никакво знание. Въ такъвъ случай по-добре вжжето да не се намазва, т. е. по-добре да нѣмате това знание и да не обесвате хората. Ако плачътъ поставя човѣка въ положението на актьоръ, той не е на мѣстото си. Обаче, ако плачътъ сблагородява чувствата въ човѣка, той е на мѣстото си. Нѣкой плаче, защото не е яль нищо, или защото изгубилъ паритѣ си; другъ плаче, защото жена му го напуснала; нѣкоя майка плаче, защото дѣщеря ѝ пристанала на нѣкого; нѣкой плаче, че счупилъ крака си. Питамъ: кой плачъ е на мѣстото си? Или въ кой отътия нѣколко случая нещастietо на човѣка е най-голѣмо? Най-голѣмо е нещастietо на онзи, който е счупилъ крака си. Той усѣща най-голѣма болка. Неговата болка е реална, всѣки я чувствува. Колкото се отнася до онзи, който изгубилъ паритѣ си, или до онзи, когото жена му го напуснала, тѣхната болка не е толкова реална, не е толкова осезаема и за окрѣжаващѣ.

И тъй, реални страдания сж тъзи, които човѣкъ усъща всѣки моментъ. Че нѣкой взелъ паритѣ на нѣкого, това не е реално страдание, защото не е свързано съ самия човѣкъ. Може би нѣкой търговецъ си въобразява, че е обранъ. Ще кажете, че този човѣкъ плаче, не може напразно да си въобразява, че го обрали. — Какво отъ това, че плаче? Както плаче, така може и да се смѣе. — Какъ? Срѣщамъ този търговецъ и му казвамъ: Знаешъ ли, че довечера ще дойде този, който те обрали, и ще ти донесе две торби вместо една? Той е богатъ човѣкъ, искалъ само да те изпита, затова е взелъ торбата съ паритѣ ти. На следния денъ срѣщамъ сѫщия търговецъ, но вече засмѣнъ, доволенъ и ми казва, че получилъ две торби съ пари. — Както виждашъ, всичко е станало за добро. Ако не бѣха те обрали, днесъ нѣмаше да имашъ две торби пари. — По-добре да не бѣха ме обирали. Кога е по-добре да обератъ човѣка: когато потъва въ морето, или когато е на сушата? Ако нѣкой носи на гърба си торба съ злато и потъва въ морето, за предпочитане е да го обератъ, докато е въ водата още. Той ще изгуби златото, но ще спечели живота си. Когато човѣкъ потъва въ морето, добре е да се намѣри нѣкой да го освободи отъ торбата съ златото. Когато излиза на сухо, добре е тогава торбата съ златото да бѫде окачена на гърба му. Такава е философията на живота.

Човѣкъ трѣбва да изучава философията

на новия животъ. За тази целъ той тръбва да възприема новите идеи и да ги прилага. Съвременниятъ хора живеятъ съ стари идеи отъ миналото. Тъй тръбва да ги изучаватъ, но да не се спиратъ върху тяхъ, да не ги преповтарятъ. Тъй се спиратъ върху събития станали преди хиляди години и ги преповтарятъ. Запримъръ, преди осемъ хиляди години нѣкой човѣкъ билъ поставенъ въ рая, но не издържалъ на обещанието, което далъ на Бога, вследствие на което билъ изпъдченъ отъ рая. Като слѣзълъ въ свѣта, той ялъ и пилъ, направилъ голѣми дългове. Отъ това време насамъ всички хора повтарятъ сѫщата история: нарушаватъ обещанието си, изгубватъ добритъ условия на живота, вследствие на което и до днесъ плащатъ дългове. Дойде нѣкой, при въсъ и ви казва: Плати дълга си! — Кой дългъ? — Който остана отъ Адамъ и Ева.. Питате: какво тръбва да направимъ, за да се освободимъ отъ този дългъ? — Откажете се отъ пѫтя, по който сѫ ходили Адамъ и Ева, и тръгнете по новия пѫтъ. Иначе, докато ходите по тяхния пѫтъ, дълго време още ще плащате.

Сега ще приведа единъ примъръ за единъ български чорбаджия, но искамъ да не се обиждате. Ще изнеса факта, както е въ действителностъ. Този чорбаджия живѣлъ въ едно село, между Варна и Шуменъ. Той далъ на заемъ на единъ турчинъ осемъ крини жито. Обаче, следъ като турчинъ плащаъ осемъ го-

дини на чорбаджията, останалъ да дължи още 80 крини. Какво ще кажете на това отгоре? Каква лихва тръбва да е искаль чорбаджията отъ турчина, за да могатъ осемъ крини жито следъ, осемъ години да нараснатъ на 80 крини? Това било българинъ! Да изплащаши цѣли осемъ години и следъ това да дължишъ още 80 крини! Така не може да постъпва нито българинъ, нито французинъ, нито англичанинъ, нито германецъ, нито китаецъ, нито японецъ. Никой човѣкъ не може да постъпва така. Това не е човѣщина. Ще кажете, че това е отрицателна страна на човѣка. Да, това е отрицателна чѣрта на човѣка, но не и негово качество. Това е атавизъмъ, остатъкъ отъ миналото на човѣка. Дѣдото или прадѣдото на нѣкой човѣкъ билъ голѣмъ пияница, и сега внукътъ или правнукътъ му приема въ наследство тази отрицателна чѣрта и става пияница. Като гледатъ това, родителите се оправдаватъ и казватъ: Нашиятъ синъ е приелъ по наследство този порокъ отъ дѣдо си. Нѣма какво да се прави. — Не, има какво да се прави. Човѣкъ може да се справи съ своето лошо наследство. Като работи съзнателно върху себе си, той лесно ще се освободи отъ това лошо наследство.

Съвременнитѣ хора тръбва да работятъ върху себе си, да се освободятъ отъ всички лоши чѣрти, наследени отъ памти вѣка още. Ще каже нѣкой, че се занимава съ анатомия, биология и редъ още науки. Каквото и да из-

учава, човѣкъ все още борави съ миналото. Анатомията на човѣшкия организъмъ не е нищо друго, освенъ устройство и функция на неговите органи отъ миналото. Биологията е също наука, която изучава функциите на човѣшкия организъмъ отъ неговия миналъ животъ. Ако днесъ разглеждате черепа на човѣка, вие ще изучите неговия миналъ животъ: какъ е живѣлъ, съ какво се е занимавалъ и т. н. При това, като изучавате черепите на различните народи, на различните раси, вие можете да ги сравнявате и да правите разлика между едни и други. Черепът на негъра, на китаецца, на европееца се различават единъ отъ другъ. По черепа на бѣлия човѣкъ се вижда, че той има по-добри заложби отъ тия на черния. Ще каже нѣкой, че все сѫ човѣци. — И черниятъ, и бѣлиятъ сѫ човѣци, но отъ човѣкъ до човѣкъ има голѣма разлика. Първоначално думата „човѣкъ“ е подразбирала мислещо сѫщество, което разполага съ благородни чувства. Сѫщиятъ този човѣкъ е станалъ причина за всички нещастия въ свѣта. Ако проследите историята на човѣшкото развитие, ще видите, че за всички злини, за всички нещастия въ свѣта причина е човѣкътъ. Това е фактъ, въ който всѣки може да се убеди отъ личенъ опитъ.

Сега, не взимайте нѣщата буквально, но разсѫждавайте. Математиците боравятъ съ числа. Тѣ правятъ съчения, плоскости, изчисляватъ ги, турятъ ги на работа. Но всичко

това тъ разрешаватъ съ числа. Химицитъ изучаватъ елементитъ, образуватъ различни съединения, като ги турятъ въ известни реакции; отъ друга страна тъ откриватъ нови елементи, изучаватъ свойствата имъ. За основа на всичката имъ работа, обаче, служатъ елементитъ. Следователно, както математицитъ боравятъ съ числа, химицитъ — съ елементи, така и вие тръбва да приложите въ действие своята права мисъль, за да разрешите задачите на своя животъ. Каквото и да ви се говори, както и да ви се говори, прилагайте своята права мисъль като мърка на нѣщата. Въ всъко нѣщо търсете научната страна, за да се ползвувате отъ него.

Когато Богъ създалъ земята, на небето било устроено изложение на всичко онова, което било направено. На изложението дошли представители отъ всички свѣтове, отъ всички царства, които съществуvalи по това време. Между всички ангели, които присѫствуvalи на изложението, билъ и падналиятъ ангелъ — Луциферъ. Той седѣлъ важно, съ своето величие, и разглеждалъ всичко онова, което Богъ е създалъ. По едно време той видѣлъ едно малко, дребно същество, подобно на синапово семе. Указало се, че това същество билъ човѣкътъ. Господъ видѣлъ, че Луциферъ не обърналъ внимание на това малко същество, не се спрѣлъ да го разгледа отблизо, затова го запиталъ: Видѣ ли човѣка? — Видѣхъ едно малко, дребно същество, но не се

спрѣхъ да го разглеждамъ. — Вѣрвашъ ли, че отъ него ще излѣзе нѣщо? — Не вѣрвамъ. Отъ синаповото семе нищо не може да излѣзе. Такова нѣщо е човѣкътъ въ моите очи. — Много нѣщо ще излѣзе отъ това сѫщество. — Не вѣрвамъ да излѣзе нѣщо — отговорилъ Луциферъ. Обаче, заради невѣрието си, Луциферъ трѣбвало да напусне небето и да слѣзе да се скита по свѣта. Като го запитвали, защо напусналъ небето, Луциферъ отговарялъ: Едно време имаше изложение на небето. Между всичко създадено отъ Бога, бѣше и човѣкътъ — малко, дребно сѫщество, като синапово семе. Господъ ме запита: вѣрвашъ ли, че отъ това сѫщество ще излѣзе нѣщо? Азъ казахъ, че нищо нѣма да излѣзе отъ него. Той ме убеждаваше, че ще излѣзе нѣщо, но азъ не повѣрвахъ на думитѣ Му. Заради невѣрието ми ме изпѣдиха отъ небето. Голѣма пакость ми създаде това малко сѫщество! Като слѣзохъ на земята, скитахъ се самотенъ отъ едно място на друго и видѣхъ единъ день едно голѣмо сѫщество, че работи, създава, твори. Почудихъ се, кое ще е това сѫщество, което не познавамъ. Разбрахъ, че това билъ човѣкътъ — онова малко синапово семе, което преди хиляди години не ми вдѣхна никакво довѣрие. Наистина, отъ малкото синапово семе излѣзе виденъ, знаменитъ човѣкъ, когото Богъ постави въ рая, тамъ да живѣе и да се развива.

Отъ този моментъ Луциферъ си поставилъ за цель да изкара човѣка отъ рая, да

отнеме щастието му. Той си казалъ: На времето човѣкътъ стана причина да ме изпѫдятъ отъ небето, а сега азъ ще стана причина да го изпѫдятъ отъ рая. Обаче, има разлика между пакостта, която човѣкъ е направилъ на Луцифера и тази, която Луциферъ е направилъ на човѣка. Човѣкътъ съвършено несъзнателно, безъ никаква омисъль е станалъ причина да изпѫдятъ Луцифера отъ небето. Невѣрието на Луцифера е причина за нещастietо му. Луциферъ, обаче, съвсемъ съзнателно се е заелъ да отнеме щастието на човѣка. Съ влизането си въ рая, Луциферъ ималъ желание да внесе своето невѣрие между първите човѣци. Той успѣлъ въ желанието си. Като видѣлъ Ева въ рая, започналъ да ѝ разправя своята опитност: Едно време за своето невѣрие азъ изгубихъ щастието си. Не повѣрвахъ, че отъ едно малко семенце може да излѣзе нѣщо. Оттукъ научихъ закона, да не казвамъ, че отъ малкитѣ нѣща не може да излѣзе нѣщо. Затова и на васъ сега казвамъ: Вкусете отъ плода на дървото за познаване на доброто и злото и вѣрвайте, че отъ него всичко може да стане. Като вкусите отъ този плодъ, вие ще станете божове, ще придобиете голѣми опитности и знания.

Сега пѣкъ азъ ви казвамъ: Вѣрвайте, че отъ това дърво, именно, нищо нѣма да излѣзе. Върху това дърво било написано на единъ

старъ езикъ следното: Не яжъ отъ плодоветъ на дърво, на което не знаешъ, какви сѫ цвѣтоветъ му, нито миризмата на неговите цвѣтове, нито свѣтлината, на която плодоветъ му сѫ зрѣли, нито пѣкъ вкусътъ имъ познавашъ. Ева знаела този надписъ, много пѫти го е чела, но не вѣрвала, че действително е така. Наистина, Ева не е била въ времето, когато дървото цѣвѣло, за да види, какви сѫ цвѣтоветъ му, каква е миризмата имъ; тя не е била и въ времето, когато плодътъ урѣвалъ, да види, на каква свѣтлина зре. Обаче, трѣбвало да вѣрва въ написаното. Когато змията предложила на Ева да опита плода на забраненото дърво, тя вкусила отъ него, но не останала много доволна. Защо?— Плодътъ билъ още зеленъ. Ева знаела, че едно отъ правила на рая гласѣло: никога не яжъ зелени плодове. Въпрѣки това, тя вкусила отъ плода, предложила отъ него и на Адама, и по този начинъ се облѣкла съ зелена рокля. Всички трѣбва да знаете, че плодътъ на злото е зеленъ. Въ първо време той е горчивъ, после става кисель, и следъ дѣлго време урѣва, става сладъкъ. Тѣй щото, ако искате да опитате злото, чакайте го да зре, да стане плодътъ му сладъкъ. И ако тогава го вкусите, поне нѣма да умрете.

Сега, това сѫ стари работи. Каквото и да говорите, както и да чувствувате, каквото и да мислите, това сѫ все стари работи, върху които не трѣбва да се спирате. Единстве-

ното ново въ свѣта, това е Божията Любовь, която иде сега. Тя представя плодъ, който всѣки може да опита и да се задоволи. Който хапне отъ този плодъ, той изпитва въ себе си нови сили, новъ потикъ на животъ. Любовьта Божия е онази сила, която дава условия за растене на човѣшкото сърдце, на човѣшкия умъ, на човѣшката душа и на човѣшкия духъ. Това е реалното въ свѣта. Следователно, ако искате да знаете, що е реалностъ, казвамъ: Настоящето, младостъта е реалностъта въ живота. Тя подмладява човѣка. Значи, миналото състарява, а настоящето подмладява човѣка.

Сега, азъ не говоря нѣща, въ които безусловно трѣбва да вѣрвате. Опитвайте нѣщата и тогава вѣрвайте. Вѣрвайте на своя личенъ опитъ. Всички имате опитностъта, че докато вѣрвате и живѣте съ миналото, оstarявате и умирате. Щомъ вѣрвате въ сегашното и съ него живѣте, вие се подмладявате. Вземете запримѣръ, вѣрата на съвременните религиозни хора. Тѣ вѣрватъ, че Христосъ дошълъ на земята, проповѣдвалъ на хората, страдалъ, билъ разпнатъ на кръстъ и следъ три деяя възкръсналъ. Въпрѣки своята вѣра въ Христа, и тия хора страдатъ, умиратъ, мѫчатъ се, както и ония, които не вѣрватъ въ Бога и въ Христа. Какво учение е това, което не може да издигне хората на по-високо стѫпало отъ онова, на което седатъ обикновенитѣ хора? Или учението на Христа не е право, или хората не го

разбиратъ и не могатъ да го приложатъ. Христосъ не дойде на земята, за да покаже на хората, че търбва да страдатъ. Той дойде на земята да накара хората да вървятъ въ любовта, въ живота и да възстановятъ връзката си съ Бога. Страданието е само методъ за изкупление, а Христовото учение е учение на любовта. Любовта пъкъ е методъ за възстановяване на правилните първични отношения между душите.

Днесъ всичко има въ свѣта, но едно нѣщо само нѣма — любовь нѣма. Нѣкой казва: Всичко имамъ. — Всичко имашъ, но едно само ти недостига. — Какво ми недостига? — Любовь нѣмашъ. — Ама азъ се мжча. — Щомъ се мжчишъ, любовь нѣмашъ. Любовта съ мѫчение не се достига. Най-лесното нѣщо за постигане е любовта. Когато придобиешъ любовта, въ тебе нѣщата ще ставатъ магически. Нѣма по-мжечно, по-страшно нѣщо за човѣка отъ това, да върши нѣщо безъ любовь. Туй се отнася не само за хората, но и за божоветъ. Ако Богъ е всесиленъ, това се дѣлжи на обстоятелството, че Той върши всичко съ любовь. Казано е: „Богъ е любовь“.

Съвременнитѣ хора не върватъ въ любовта. Защо? — Защото тѣхнитѣ мисли, чувства, постежки, както и животъ имъ сѫ преплетени. Тѣ сѫ преплели Божественото съ човѣшкото, вследствие на което не ги различаватъ и считатъ отрицателнитѣ човѣшки прояви за Божествени. Запримѣръ, нѣкой човѣкъ

направи нѣкаква пакость на своя съседъ, и последниятъ пита: Защо Богъ ми причини това зло? Защо Той допусна този човѣкъ да ми причини тази пакость? Питамъ: защо вие допуснатае този човѣкъ да ви напакости? Този човѣкъ по естество е комаръ, той не може да не хапе. Дойде единъ комаръ при васъ, кацне на носа ви и ви ухапе. Кой е виновенъ за това? Щомъ видите комаря, чукнете го съ пръстъ, и той ще отхврѣкне настрана. Нѣма защо да се разправяте съ комаря, или да го възпитавате, че не трѣбва да хапе. Погрѣшката на комаря пѣкъ седи въ това, че той не е искалъ разрешение отъ васъ, да хапе или не. Той трѣбва да дойде близо до васъ и да каже: Господине, гладенъ съмъ. Ще ми позволите ли да посмуча малко кръвчица отъ ржката ви? Ако му позволите, само тогава той има право да кацне на ржката ви, да забие хобота си въ нея и да посмучи малко кръвь. Той ще смучи, а вие ще мълчите. А тъй, безъ позволение, като разбойникъ, да кацне на ржката ви и да смучи кръвь, това е престъпление.

Тъй щото, и вие трѣбва да знаете този законъ: Никога не правете нѣщо безъ позволението на другитѣ хора. Даже и добро да правите, пакъ исрайте разрешение. Запримѣръ, намислили сте да направите едно добро на нѣкого. Идете при този човѣкъ и му кажете: Азъ намислихъ да ви направя едно добро. Съгласни ли сте за това? Ако този човѣкъ даде съгласието си, направете му добро; ако не

даде съгласието си, откажете се отъ това добро. Макаръ и рѣдко да се случава, но вие можете да обидите човѣка и съ доброто, кое-то му правите. Обаче, съ злото, което правите, всѣкога можете да обидите човѣка. Следователно, дали добро или зло мислите да правите, питайте човѣка. Запримѣръ, нѣкой намислилъ да обере брата си. Какво трѣбва да направи? Той трѣбва да отиде при него и да му каже: Намислихъ да обера касата ти. Какво ще кажешъ? — Не позволявамъ. Скоро да излѣзешъ вънъ! Ако пѣкъ братъ ти позволи да го оберешъ, той самъ ще ти даде ключа отъ касата си и ще ти каже: Ето, вземи ключа. Отключи си, вземи, колкото пари искашъ, и ми върни ключа назадъ. Едно е важно за този, който обира: той трѣбва да знае изкуство-то, какъ да отваря и затваря касата и колко пари да вземе.

Като слушате да се говорятъ такива нѣща, ще кажете, че въ тѣхъ нѣма никаква логика. Кои нѣща сѫ логически? Логически нѣща сѫ ония, които ставатъ по взаимно спо-разумение; логически нѣща сѫ ония, които не произвеждатъ никакво противоречие между онзи, който взима и онзи, който дава. Когато въ отношенията на двама души, единиятъ е недоволенъ отъ другия, това показва, че въ тѣхната мисъль нѣма логика, а въ отноше-нията имъ липсва справедливостъ. Ако броятъ на хората, които сѫ въ общение, се увеличава, и всички сѫ доволни едни отъ други, то-

ва показва, че мисълта имъ е логична, а връзката между душите имъ е правилна и хармонична.

Помнете следното нѣщо: никога не казвайте, че онова, което вие мислите, е най-право. Никой човѣкъ не може да бѫде мѣрка за другите. Всѣки човѣкъ може да бѫде абсолютна мѣрка за себе си, но не и за другите. Умът на човѣка, неговата мисъл може да бѫде мѣрка за него само, но не и за другите. Ако той пожелае да наложи своята мисъл на другите, кѫде ще отиде тѣхната мисъл? Кѫде ще отиде тѣхниятъ умъ? Ако искате да наложите мисълта си върху нѣкой човѣкъ, вие трѣбва да го запитате: Позволявашъ ли моятъ умъ, моята мисъл да бѫде мѣрка за твоя умъ, за твоята мисъл? Този човѣкъ ще отговори: Ако ти позволявашъ моятъ умъ да бѫде мѣрка за твоя умъ, азъ ще се съглася на твоето предложение. Сѫщиятъ въпросъ може да се зададе по отношение на вашето сърдце, но ще получите сѫщия отговоръ. Ще каже нѣкой: Вѣрвай на думите ми! — Никой човѣкъ не може да вѣрва на думите ви, ако и вие не вѣрвате на неговите. Единствениятъ, който абсолютно вѣрва на човѣка, това е Богъ. Ако всички хора се произнесатъ за нѣкого, че отъ него нищо нѣма да излѣзе, единственъ Богъ ще вѣрва, че отъ този човѣкъ ще излѣзе нѣщо. Той не вѣрва само, но положително знае, че отъ този човѣкъ ще излѣзе нѣщо. Ако Богъ вѣрва, че

отъ нѣкой човѣкъ нѣма да излѣзе нѣщо, това значи, че Той приема злото въ себе си. Когато Богъ вѣрва, че хората ще станатъ добри, това показва, че злото е вънъ отъ Него. Въ Бога зло не сѫществува.

Следователно, когато човѣкъ приема, че нѣкои нѣща не могатъ да се изправятъ, или не могатъ да станатъ, това показва, че той е допусналъ злото въ себе си. Като знае това, човѣкъ трѣбва да гледа положително на нѣщата. Каквато мисъль, каквото чувство да минатъ презъ човѣка, или каквато постежка да извѣрши, той трѣбва да знае, че сѫ добри. Колкото и лоши да сѫ привидно, въ края на краищата тѣ ще станатъ добри, т. е. ще работятъ за добро. Това е единъ важенъ психологически законъ, който има приложение въ човѣшкия животъ. Ако не мислите така, вие не можете да учите; не можете да се развивате правилно. Какво виждаме въ живота? — Точно обратното. Въ която църква да влѣзете днесъ, навсѣкжде ще чуете да се говори, че човѣкъ е грѣшенъ, че ще влѣзе въ ада на вѣчни мжки и страдания и т. н. Да казвате, че човѣкъ е направилъ известни погрѣшки, разбирамъ, но да твърдите, че човѣкъ е непоправимъ, това е криво заключение. Че е грѣшилъ човѣкъ и продължава да грѣши, да върши престжпления, за това имаме редъ факти, редъ данни и доказателства. Но какви данни имате, че човѣкъ е непоправимъ? Да изправя и съзнава погрѣшкитѣ си, това е привилегия дадена само на човѣка. Тази привилегия

го отличава отъ всички други животни. Въ пътя на своето слизане на земята, човѣкъ се е отклонилъ отъ правата посока на движението си, вследствие на което е направилъ много грѣшки и престрѣпления. Ако не е така, какъ бихте си обяснили произхода на месоядните животни? Какъ се създадоха рибите, както и нѣкои птици, които сѫщо сѫ месоядни? Всички животни, изобщо, представлятъ фази, презъ които човѣкъ е минавалъ въ процеса на свое то развитие. Когато започне да възлиза нагоре, човѣкъ ще съзнае погрѣшките си и ще започне да ги изправя.

Сега, азъ нѣма да се спирамъ върху въпроса за злото, физиологически да обяснявамъ неговия произходъ. Както и да го обясня, вие нѣма да го разберете и ще извадите криви заключения. За васъ е важно, какво въ сѫщностъ представя човѣкъ. Какъ е произлѣзло злото, това не трѣбва да ви интересува. Човѣкъ е съставенъ отъ три сѫщности: духъ — висша разумностъ, вишшето начало въ човѣка; душа — втората сѫщностъ и умъ — третата сѫщностъ. Що се отнася до човѣшкото сърдце и до човѣшката воля, това сѫ производни, т. е. второстепенни величини. Значи, човѣкъ е съставенъ отъ три сѫщности: духъ — първично начало; душа — вторично начало и умъ. На наученъ езикъ казано: духътъ пред ставя изпъкнало огледало, което разпрѣсва свѣтлина. Душата представя вдлѣбнато огле дало, което приема свѣтлина. Умътъ обра

ботва свѣтлината. Значи, първо духътъ иде въ свѣта и изпраща свѣтлина навсѣкѫде. Послед душата иде да възприеме тази свѣтлина. Умътъ пъкъ, като колективно, недѣлимо начало въ човѣка, започва да обработва приетата свѣтлина. У всички хора умътъ е единъ и сѫщъ, недѣлимъ, обаче на различни степени на развитие.

Като казвамъ, че умътъ на човѣка е недѣлимъ, вие ще се натъкнете на известно противоречие и ще кажете: Какъ е възможно моятъ умъ да е общъ съ ума на всички хора? Тамъ е заблуждението, именно, когато човѣкъ мисли, че неговиятъ умъ или неговиятъ духъ е нѣщо съвършено различно и отдѣлно отъ общия духъ, отъ общия умъ на козмоса. Христосъ казва: „Всичко, каквото е на Отца ми, мое е. Каквото ме е Отецъ научилъ, това правя. Не дойдохъ да изпълня моята воля, но волята на Онзи, Който ме е проводилъ на земята“. Мнозина мислятъ, че иматъ свои разбирания, своя воля, която трѣбва да изпълняватъ. — Не, щомъ сте дошли на земята, вие първо ще изпълните волята на своята майка и на своя баща. Това е по човѣшки казано, но другояче не може. Запримѣръ, чия воля ще изпълни малкото вѣлче? То ще изпълни волята на майка си и на баща си. Нищо друго не може да излѣзе отъ малкото вѣлче, освенъ единъ обикновенъ, или най-много единъ талантливъ вѣлкъ. За да измѣни своята природа, това вѣлче трѣбва да претърпи голѣми

промъни, коренно да се видоизмъни. Същото може да се каже и за човѣка. За да излѣзе вънъ отъ волята на своитѣ родители и да е готовъ да изпълни волята Божия, човѣкъ трѣбва да се откаже отъ старитѣ си възгледи. Човѣшките възгледи сѫ стари, изгнили вжета, съ които човѣкъ не може да се качва на високо. Най-малкото напрежение е въсъстояние да ги скжса. Който разчита на старитѣ си вжета, той неизбѣжно ще падне на земята заедно съ тѣхъ. За да не падате, смѣнете старитѣ вжета съ нови, здрави и на тѣхъ разчитайте. Вжжето представя вѣрата и надеждата, за които човѣкъ се хваща и крепи при противоречията на умствения или на физическия животъ. Нѣма по-здраво вжже за умствения свѣтъ отъ вжжето на вѣрата. И нѣма по-здраво вжже за физическия свѣтъ отъ вжжето на надеждата. Докато е здравъ умствено, човѣкъ има вѣра. Докато е здравъ физически, човѣкъ има надежда. И обратно: докато има вѣра, човѣкъ е здравъ умствено. Докато има надежда, той е здравъ физически. Щомъ изгуби вѣрата и надеждата си, човѣкъ отслабва и умствено, и физически. Вѣрата и надеждата на човѣка не се губятъ, а отслабватъ. Това отслабване наричаме въ обикновения животъ изгубване на вѣрата и надеждата.

Като изучавате химическите елементи отъ гледището на тѣхното вътрешно, духовно влияние върху човѣшкото развитие, ще дойдете

до заключение, че само два елемента съществуват въ цълата химия: злато и сребро. Среброто лъкува човѣшките неджзи, а златото внася животъ въ човѣшкия организъмъ. Единиятъ чисти, изнася навънъ, а другиятъ внася и пълни човѣка. Въ това отношение златото и среброто представляватъ полюси на живота. Всички останали елементи, като желѣзо, живакъ, мѣдь, калай сѫ научили човѣка на нѣщо добро, но сѫщевременно сѫ го научили и на лоши работи.

Като ученици, вие трѣбва да изучавате свойствата на всички елементи, но не както сегашнитѣ химици ги изучаватъ. Съвременнитѣ химици изучаватъ само материалната страна на елементитѣ и тѣхнитѣ съединения. Тѣ не се занимаватъ съ тѣхнитѣ органически и психически свойства. А когато се говори за златото отъ окултно гледище разбираме основнъ физическитѣ, още и органически, и психическитѣ му свойства. Следователно, за да се ползува отъ силитѣ на златото, човѣкъ трѣбва да знае методитѣ, чрезъ които да трансформира физическото злато въ органическо и органическото — въ психическо. Само при това положение той ще разбере златото като носителъ на живота. Въ астрологическо отношение златото е свързано съ слънцето, а среброто — съ луната. Значи, всѣки елементъ е свързанъ съ известна планета. Но да оставимъ този въпросъ настрана, защото, колкото и да се говори по него, все недоизказанъ остава.

Какъ може да се докаже, че златото носи животъ? За да се докаже това твърдение, тръбва да се направятъ редъ опити. Направете следния опитъ: идете при нѣкой боленъ, който има висока температура, около 41° , и турете на главата му единъ наполеонъ. Нѣма да мине много време, и температурата му ще спадне съ една-две десети отъ градуса. Следъ малко турете на главата му още единъ наполеонъ. Температурата му ще спадне съ още нѣколко десети отъ градуса. Колкото повече увеличавате наполеоните, толкова и температурата по-бързо ще спада. Като турите на главата на болния седемъ-осемъ наполеона, температурата му ще стане нормална. Това е фактъ, опитанъ и провѣренъ, не е само теория. И други опити могатъ да се правятъ съ златото. Запримѣръ, въ кръвта на нѣкой тежко боленъ може да се впрѣсне една хилядна част отъ милиграма органическо злато, за да видите, че състоянието на болния ще се подобри. Какво по-голѣмо доказателство искате отъ това? Голѣмо е въздействието на органическото и психическото злато върху човѣка.

Велика наука е това, но тя не се дава даромъ. Тази наука, това изкуство може да се даде само на онзи човѣкъ, който е въ сила да издържи на следните три нѣща: да бѫде вѣренъ на своя духъ, да бѫде вѣренъ на своята душа и да бѫде вѣренъ на своя умъ. Ако човѣкъ не може да обещае, че ще изпълни

тия три нѣща, нищо не може да му се повѣри. Азъ мога да повѣря това изкуство само на онзи, който е готовъ да изпълни тѣзи три положения, защото въ този случай азъ и той едно сме: неговиятъ духъ е мой духъ; неговата душа е моя душа, неговиятъ умъ е мой умъ. И обратното е вѣрно: моятъ духъ е неговъ духъ, моята душа е негова душа и моятъ умъ е неговъ умъ. И тогава, каквото той прави за себе си, прави го и за мене; и каквото азъ правя за себе си, правя го и за него. Ако той се обезвѣрява, ще въздействува и на мене. А като вѣрвамъ азъ, ще въздействувамъ и на него.

„Затова Отецъ ме люби“. Съвременните хора търсятъ любовта, търсятъ и свободата, но по механически начинъ. Тѣ мислятъ, че като придобиятъ богатство и знание, едновременно съ това ще станатъ свободни. Ако е така, тогава богатитѣ, ученитѣ хора трѣбаше да бѫдатъ свободни, отъ никого независими. Така ли е въ сѫщностъ? Ако е за светостъ, тогава всички свещеници, всички проповѣдници трѣбаше да бѫдатъ най-свети хора. Вѣрно е, че свободниятъ човѣкъ трѣбва да бѫде богатъ, ученъ, светъ, но това сѫ вжрешни, а не външни качества. Кой е истински ученъ, истински богатъ и светъ човѣкъ? Като говоря за учени, за богати и за свети хора, азъ включвамъ и себе си между тѣхъ. Тѣй щото, когато трѣбва да се изпита силата, вѣрата, знанието и светостта на хората, едновремен-

но съ тѣхнитѣ качества ще се изпитатъ и моите качества, да видимъ, кой ще издържи, кой представя чисто злато и кой — фалшиво.

Какъ се познава умниятъ човѣкъ? Когато въ дома на единъ уменъ човѣкъ влѣзе единъ разбойникъ, съ ножъ въ ржка, умниятъ трѣба да му каже: Какво искашъ, братко, отъ мене? — Искамъ пари. Ти си богатъ човѣкъ, трѣба да отдѣлишъ отъ богатството си и за другитѣ хора. — Да, азъ забравихъ, че съмъ богатъ човѣкъ. Ето, вземи ключа, отвори касата и разполагай съ паритѣ ми, както искашъ. Разбойникъ се замисля, отваря касата и взима една малка част отъ паритѣ. Следъ това дава ключа на умния човѣкъ и приятелски се раздѣля съ него. Това значи уменъ човѣкъ. За такъвъ човѣкъ ножътъ въ ржката на разбойника не е стоманенъ, но книженъ.

Ще кажете: Кѫде ще му отиде краятъ, ако всички постъпватъ по този начинъ? Питамъ: Ами като не постъпватъ хората по този начинъ, докѫде сѫ дошли? Това, което хората вършатъ, пакъ е добро, но не е онова добро, къмъ което всички се стремятъ. Важно е човѣкъ да постъпва свободно. Всѣка негова постъпка трѣба да е продиктувана отъ вжтрешина свобода, т. е. отъ свободата на неговата душа. Ако съ своите възгледи и разбирания за живота, човѣкъ излѣзе извѣнъ земята и влѣзе въ духовния свѣтъ, тамъ ще

минава за аномаленъ. Какво разбираме подъ думата „аномаленъ“? Аномални нѣща сѫтия, които излизатъ извѣнъ мѣрката. И въ математиката има аномални величини, които наричатъ несъизмѣрими, т. е. величини, които не се подаватъ на обикновена мѣрка. За примѣръ, взимате едно число, или една дробъ и започвате да я дѣлите. Тѣй я дѣлите, иначе я дѣлите, но все недѣлми остава. Това не значи, че тя е абсолютно недѣлма, но не се подава на дадена система на действия, на изчисления; обаче, при друга система, тя се подава на дѣление. Тѣй щото, когато една дробъ или едно число е недѣлмо, то съставя елементъ отъ другъ свѣтъ, отъ друга система. Всички числа, които сѫ недѣлми на физическия свѣтъ, се отнасятъ къмъ другъ свѣтъ. Недѣлмостта имъ на физическия свѣтъ представя запущено отвѣрстие къмъ този свѣтъ. Умните хора вървятъ въ пжть, който води къмъ нормаленъ животъ; обикновените хора вървятъ въ пжть, който води къмъ аномаленъ животъ.

Това сѫ въпроси за разсѫждение. Дали вървате въ тѣхъ, дали ви сѫ приятни, това е другъ въпросъ. Вие сте на театъръ, гледате, какъ главниятъ акторъ играе. Той е употребилъ всичкитѣ си усилия, да изнесе ролята си добре. Какъ се отразява тази роля на васъ, той не се интересува. За актора е важна идеята, която изнася. Когато музикантътъ свири, за него е важно, какъ ще изнесе идеята, която е вложена въ музикалната пиеса. Кога-

то нѣкой ораторъ говори, той гледа, колкото е възможно по-добре да изнесе идеята си. Сѫщото може да се каже и за слушателя. Слушательтъ се интересува повече за идеята, която музикантътъ, художникътъ и ораторътъ изнасятъ, а не толкова за това, какъ е изнесена тази идея.

Следователно, сѫщественото въ всѣко нѣщо е идеята, която е вложена въ него. Щомъ намѣрите сѫщественото, можете да се спрете и върху второстепеннитѣ нѣща. Кое е сѫщественото за всѣки човѣкъ? — Любовъта Божия. Нѣма по-велико нѣщо за човѣка отъ това, да знае, че има Единъ, Който го обича. Христосъ казва: „Затова Отецъ ме люби, защото азъ полагамъ душата си и мога да я взема“. Силата на човѣка седи въ мисъльта, че има нѣкой, който го обича. Кой е този нѣкой? Или Богъ трѣбва да люби човѣка, или близниятъ му трѣбва да го люби, или той самъ трѣбва да се люби. Ако е лишенъ и отъ трите нѣща, човѣкъ се отчайва, изгубва смисъла на живота. Причината за обезсърдчаването, за отчаянието на човѣка се дѣлжи на изгубването на тѣзи три точки. Нѣма защо човѣкъ да се обезсърдчава. Щомъ е дошълъ на земята, идването му е обусловено отъ любовъта на нѣкого: или Богъ го люби, или близниятъ му го люби, или той самъ се люби. Онзи, който ви люби, слиза до сѫщото поле, до сѫщия

уровенъ, на който сте и вие. Човѣкъ не може да не се обича.

Какво представя човѣкъ? Човѣкъ е онзи, който разбира положението на своя духъ, на своята душа и на своя умъ. Човѣкъ е онзи, който вѣрва на своя духъ, на своята душа и на своя умъ. Духътъ е неговиятъ Богъ, душата — неговиятъ ближенъ, а умътъ — самиятъ човѣкъ. Подъ „ближенъ“ въ широкъ смисълъ на думата разбираме природата. Тя представя онази велика необятност, въ която живѣемъ и се движимъ. За тази природа, именно, всички говорятъ. Въ този смисълъ всички я схващатъ и разбиратъ като свой ближенъ. Кой бѣше ближенъ на онзи, когото разбойници хванаха и биха? — Самарянинътъ. На когото и да направите добро, вие сте неговъ ближенъ. Комуто направите добро, той ще ви благодари и ще оцени добротата ви. Който прави добро заради самото добро, той е въ единство съ всички души. Който помога, който прави добро, той всекога се ржководи отъ Божествените закони. Въ този случай, и онзи, който помога, е доволенъ; и онзи, на когото помагатъ, е доволенъ. Съ това кръгътъ на доброто за дадения моментъ е завършенъ.

Следователно, като знаете това, не се отказвайте да помогате, да правите добро. Не се отказвайте да работите за Великото въ свѣта; не се отказвайте да работите за своя ближенъ; не се отказвайте да работите за себе си. Съ други думи казано: работете за разви-

ване на своя умъ, за придобиване на знания; работете за своята душа, която е място на любовта; работете и за своя духъ, който е място на мъдростта. Като разберете нѣщата по този начинъ, вие ще разберете смисъла на сегашния животъ, ще разберете свойствата на въздуха, който дишате и издишате. Когато придобиете знанието на вашия духъ — на мъдростта, знанието на вашата душа — на любовта и свѣтлината на вашия умъ, вие ще придобиете всичко онова, което е потрѣбно за вашето развитие. Християнскитѣ народи могатъ да придобиятъ това още днесъ. Ако всички народи и общества, държавници и управници, владици и свещеници, майки и бащи, учители и ученици, господари и слуги биха повѣрвали въ това, свѣтътъ щѣше да се оправи, безъ никакви мъчинотии и недоразумения. Понеже хората не вѣрватъ въ това, свѣтътъ върви въ единъ особенъ путь. Хората сж дошли до положение да дѣлятъ косъма на две.

Какво виждаме въ съвременния свѣтъ? — Навсѣкѫде недоволство. Единъ богатъ човѣкъ си направилъ голѣма, хубава кѫща, но не е доволенъ, иска по-голѣма да си направи. Единъ сиромахъ си направилъ малка колибка, но и той не е доволенъ, за по-голѣма мечтае. Добри, естествени сж желанията на хората, но разбиранятията имъ сж криви. Какво ще придае голѣмата кѫща на нѣкой човѣкъ, ако съ нея той събужда отрицателни чувства въ окръжаващите? Съ своята умраза, съ своите

отрицателни чувства, тъ ще го уморятъ предевременно. Ако нѣкой човѣкъ си направи мраморенъ палатъ, кой какъ мине покрай него, ще каже: „Отде е взель този човѣкъ толкова пари да направи такъвъ палатъ? Непременно ги е кралъ отиѣкжде. Невъзможно е човѣкъ по честенъ путь да издигне такъвъ домъ. Не е въпросътъ, дали ще повѣрватъ въ честността на човѣка, но изобщо, мраморните кжщи не сѫ хигиенични. Въ бѫдеще кжщите се правятъ отъ стъкло. Презъ тѣхъ ще минаватъ ултра-виолетовитъ лжчи на слънцето, затова тия кжщи ще бѫдатъ хигиенични. Съ помощта на пердета, хората ще регулиратъ свѣтлината, ще пущатъ повече или по-малко, споредъ желанието си. Това нѣма да стане днесъ, или утре, но единъ день, когато човѣчеството дойде до по-висока степень на развитие.

Казвате: Кога ще дойде времето, хората да живѣятъ въ стъклени кжщи? Споредъ мене това време е дошло вече. Достатъчно е човѣкъ да се качи на планината, за да се намѣри веднага въ такава кжща. Щомъ види, че иде нѣкой, той ще скрие кжщата си. Тази кжща може да се скрие въ черупка на лешникъ. Като замине човѣка, той пакъ ще извади кжщата си, ще я простре, ще влѣзе въ нея и отъ време на време ще подава главата си навънъ. Какъвъ е този лешникъ, нѣма да обяснявамъ. Ако река да се спиратъ върху него, ще изгубя много време. Ще кажете, че това сѫ отвлѣчени работи. Тѣ сѫ толкова отвлѣчени днесъ, колкото

отвлѣчени сѫ били на времето си въпроситѣ за желѣзницитѣ, които днесъ обикалятъ земята, за аеропланитѣ, съ които хвърчатъ изъ въздуха, за металитѣ, които днесъ се обработватъ и прилагатъ въ живота. Умъ се иска отъ човѣка, за да може да изнамѣри и открие металитѣ, скъщоценнитѣ камъни, стъклото и да ги приложи въ живота. Това, което сега ви говоря, е отвлѣчено и невъзможно. Обаче, единъ день то ще бѫде възможно и ще се реализира. Ще дойде денъ, когато хората ще живѣятъ въ кжщи, направени отъ стъкло.

Сега ще ви разкажа накратко една приказка отъ „Хиляда и една нощ“. Въ тази приказка се говори за единъ царь, който ималъ трима синове: Хюсейнъ, Хасанъ и Мехмедъ. И тримата братя били влюбени до безумие въ своята красива братовчедка. За да реши правилно въпроса, за кого да иска красивата си внучка, бащата казалъ единъ денъ на синовете си: Тръгнете тримата по свѣта, да намѣрите такъвъ предметъ, подобенъ на който не сѫществува. Който отъ васъ намѣри такъвъ предметъ, той ще вземе красивата братовчедка. Пръвъ тръгналъ Хюсейнъ, най-голѣмиятъ синъ. Той стигналъ въ едно далечно царство, и веднага започналъ да търси изъ пазаритѣ нѣкакъвъ особенъ, рѣдъкъ по свойствата си предметъ, подобенъ на който да нѣма по цѣлия свѣтъ. Като обикалялъ пазаритѣ, най-после той видѣлъ, че единъ човѣкъ продава едно малко килимче, на видъ просто и много обик-

новено. — Колко искашъ за това килимче? — Само 15,000 лв. — Много скжпо. То е толкова обикновено. Едва ли струва нѣколко гроша. — Ако продължавашъ да се пазаришъ, ще искамъ за него 20,000 лв. — Какво особено има въ това килимче? — Слушай, съ това килимче ти можешъ да постигнешъ много нѣщо. Достатъчно е да седнешъ на него, и кѫдето пожелаешъ да отидешъ, тамъ ще се намѣришъ. — Щомъ е така, да направимъ опитъ. Сѣдатъ и двамата на килимчето и тръгватъ да пѫтуватъ. Като видѣлъ, че килимчето, наистина, притежава особени свойства, Хюсeinъ веднага далъ 15,000 лв. и го купилъ.

Следъ Хюсейна, тръгналъ на пѫтъ Хасанъ. И той отишълъ далечъ отъ башиното си царство, да търси особенъ предметъ, невиденъ и нечувањъ до това време по свѣта. Като посещавалъ пазаритѣ, срещања най-после единъ човѣкъ, който държалъ въ рѣката си една тржба. Той веднага запиталъ: продавашъ ли тази тржба? — Продавамъ я. — Колко струва? — 15,000 лв. — Много искашъ. Тя едва струва стотина гроша. Защо искашъ толкова много за нея? — Тя не е обикновена тржба. — Въ какво се заключава нейната особеностъ? — Достатъчно е да погледнешъ презъ тази тржба, за да видишъ, какво се върши по свѣта. Съ нея може да се гледа надалечъ и наблизо. — Ето, вземи тогава 15,000 лв. Хасанъ погледналъ презъ тржбата, съ намѣрение да види, какво прави баща му, и видѣлъ всич-

ко, каквото го интересувало. Той купилъ тржбата и доволенъ отъ това, че намѣрилъ особенъ предметъ, тръгналъ на путь къмъ царството на баща си.

Дошло най-после редъ и за Мехмеда да тръгне за странство, въ далечни страни, да търси нѣкакъвъ особенъ предметъ. Като обиколилъ всички пазари, срещање най-после единъ човѣкъ, който носилъ само една ябълка въ ржката си. — Кѫде носишъ тази ябълка? — запиталъ Мехмедъ, — Продавамъ я. — Колко искашъ за нея? — Първоначална цена 15,000 лв. — Защо е толкова скжпа? Може ли за една ябълка да се иска 15,000 лв.? — Тя е особена ябълка. Съ нея могатъ да се лѣкуватъ всички болести. — Щомъ е така, ето, вземи 15,000 лв.. Азъ искамъ да притежавамъ тази ябълка.

Пръвъ тръгналъ къмъ башиното си царство Хюсeinъ; втори тръгналъ Хасанъ, а трети — Мехмедъ. Като се срещали тримата братя, всѣки по отдельно започналъ да разправя за особения предметъ, който могълъ да намѣри въ странствуващо си. Като показали предметите си, и тримата решили да отидатъ при своята братовчедка, да ѝ покажатъ, съ какви придобивки се връщатъ отъ странство. Братовчедка имъ живѣла далечъ отъ тѣхъ. За да стигнатъ при нея, трѣбвало да се пѫтува цѣлъ месецъ. Обаче, преди да тръгнатъ, вториятъ братъ казалъ: Почекайте да погледна презъ тржбата, да видя, какво прави братовчедката. Като по-

гледналь презъ тржбата, той видѣлъ, че братовчедка имъ била тежко болна, на смъртно легло. Тѣ решили помежду си, часъ по-скоро да стигнатъ при нея, да ѝ помогнатъ. Хюсeinъ казалъ: Не се беспокойте, всички ще седнемъ на килимчето, и веднага ще се намѣримъ при нея. Мехмедъ добавилъ: Азъ пъкъ ще я излѣкувамъ съ моята яблълка. Тримата братя седнали на килимчето, и веднага се намѣрили предъ леглото на своята братовчедка. Мехмедъ ѝ предложилъ яблълката, и тя оздравѣла.

Тримата братя почнали да спорятъ помежду си, кой има най-голѣмо право за красивата братовчедка. Хасанъ, който носѣлъ тржбата, казалъ: Братовчедката се пада на мене, защото, ако нѣмахъ тази тржба, нѣмаше да видимъ, че тя е болна и нѣмаше да прибързаме да ѝ помогнемъ. Хюсeinъ казалъ: На мене се пада братовчедката, защото, ако нѣмахъ килимчето, трѣбваше цѣлъ месецъ да пѫтуваме, а презъ това време тя можеше да умре. Мехмедъ добавилъ: Какво щѣше да стане съ братовчедка ни, ако азъ не носѣхъ яблълката, която я излѣкува? Азъ имамъ най-голѣмо право за нея. Колкото и да спорили помежду си, кой има по-голѣмо право да притежава красива братовчедка, въпросътъ и досега още не е разрешенъ. Следователно, този въпросъ остава на васъ, вие да го разрешите.

Питамъ: на кого принадлежи красивата мома? — Красивата мома, както и всичко красиво въ свѣта, принадлежи едновременно и на

духа, и на душата, и на ума. Тъ сж така преплетени, че едно безъ друго не могатъ. Това, което е благо за духа, едновременно е благо и за душата, и за ума. Духътъ, душата и умътъ представляватъ една троица помежду си. Като знаете това, не правете разлика между духа, душата и ума.

Мнозина искатъ да знаятъ, какво нѣщо е любовъта. Споредъ мене, за любовъта не се говори. Тя само се опитва. Какво ще говорите за огъня? Ако се доближите до запалена печка, можете да изпитате приятно или неприятно чувство — зависи отъ разстоянието, на което се намирате. Обаче, ако поставите пръста си въ огъня, той непременно ще изгори, а най-малкото — сильно ще ви припари. Тъй щото, не се оплаквайте, не казвайте, че любовъта гори. Вие знаете вече, кога любовъта гори. Любовъта гори хората, но и слънцето ги гори. Често младите моми се оплакватъ, че изгорѣли, почернѣли отъ слънцето. Ако знаятъ истината, тъкмо на това тъ трѣба да се радватъ. Защо? — Защото слънцето изтегля онази черна материя, която е вждре въ човѣка, изнася я навънъ и внася въ него здраве. По този начинъ слънцето прави човѣка отвѣнъ черенъ, а отвѣдре — бѣль. Следователно, всѣка мома, която почернява отъ слънцето, лесно се подава на лѣкуване отъ него. Щомъ не почернява, това показва, че слънцето не може да я лѣкува, има нѣщо болезнено въ нея, кое-то не се подава на лѣкуване. Оттукъ мо-

жемъ да извадимъ заключението: ако животъ може да почерни нѣкой човѣкъ, това показва, че въ него има нѣщо добро; ако животъ не може да почерни човѣка, въ него има нѣщо особено. Коя земя, коя прѣсть дава най-добро жито? — Черноземътъ. Бѣлата прѣсть — варъта, бѣлата глина сѫ добри за мазане, за бѣлосване.

И тѣй, не е важно за човѣка да разбере, какво нѣщо е любовъта, но той трѣбва да живѣе въ любовъта, да изявява Божията Любовь навѣнъ, и то въ нейната пълнота. Силата на човѣка седи въ любовъта, която той може да опита и да приложи въ ума, въ душата и въ духа си. Въ ума си той ще приложи любовъта като знание, въ душата си — като чувство, а въ духа си — като сила. Съ тази трояко проявена любовь, човѣкъ ще може да се освободи отъ всички мѫчнотии въ живота си. Всички хора трѣбва да правятъ опити въ това направление. Не е достатъчно само да се питате един други: вѣрвашъ ли въ Бога, или не? Всѣко нѣщо, въ което човѣкъ вѣрва, трѣбва да се опита. Само по този начинъ вѣрата може да се усилва. Учениците на Христа се обѣрнаха къмъ Него съ думитѣ: „Учителю, придай ни вѣра“. Христосъ имъ отговори: Вѣрата се усилва чрезъ опита. Когато се опитватъ нѣщата, тогава тѣ ставатъ вѣрни. Вѣрата трѣбва да се опитва. При всѣки несполучливъ опитъ, вѣрата на човѣка отслабва, но сѫщевременно го подтиква къмъ новъ опитъ. Щомъ

направи единъ сполучливъ опитъ, върата на човѣка се усилва. За да не отслабне върата на човѣка, той трѣбва да мисли, да разсѫждава, къмъ какви опити да пристъпва. Не правете опити, съ които върата ви може абсолютно да отслабне. Не правете опити, съ които върата ви може да фалира.

Ще приведа единъ примѣръ за изяснение на последната мисъль. Единъ руснакъ, на име Арсименко, обичалъ да чете Евангелието и да размишлява върху него. Отъ време на време той проповѣдвалъ предъ известна публика. Случило му се единъ денъ да проповѣдва на нѣкои хора за върата и попадналъ на примѣра отъ Евангелието, дето се говори за чудното отваряне очище на слѣпия. Тамъ се казва, че Христосъ плюль на земята, направилъ кашица, съ която намазалъ очище на слѣпия, и последниятъ тутакси прогледалъ. Арсименко толкова много се въодушевилъ отъ този примѣръ, че се изпълнилъ съ вѣра въ себе си и казалъ: Като свѣрша проповѣдъта си, ще излѣза вънъ и на слѣпия, който седи обикновено предъ това здание, ще му кажа: Въ името на Господа Иисуса Христа заповѣдвамъ ти да прогледашъ! Щомъ свѣршилъ проповѣдъта си, той взелъ Евангелието въ ръжка и се запжтилъ къмъ слѣпия. Като приближилъ къмъ него, веднага се разколебалъ и казалъ: Ами ако това не стане? Той отдръпналъ решението си, вследствие на което и досега въпръсътъ стои откритъ. Арсименко не искалъ да

направи опита, защото почувствувахъ въ себе си, че върата му ще претърпи фалитъ.

Съвременните хора правятъ същия опитъ. Тъ взиматъ Евангелието въ ръка и тръгватъ за опредѣленото място. Щомъ доближатъ до него, тъ казватъ: Ами ако не стане? — Направете опита, и не се страхувайте! Ако излѣзе сполучливъ, добре; ако не излѣзе сполучливъ, пакъ добре. Какво отъ това, че сте направили единъ несполучливъ опитъ? На кой ученъ още първиятъ опитъ е излѣзълъ сполучливъ? Колко несполучливи опити съ претърпѣли учените! Не само първиятъ, но и вториятъ, и стотиятъ имъ опити съ излизали несполучливи, и тъ съ продължавали да постоянноствуватъ, неуморно да работятъ. Колко видоизмѣнения е претърпѣла идеята за хвъркането изъ въздуха. Въ първо време тази летеща машина имаше перки, после криле, докато днесъ я виждаме въ формата на сегашните аероплани и цепелини. Колко видоизмѣнения е претърпѣло и ще претърпѣва още човѣшкото вътруп за съществуването на другъ свѣтъ, за съществуването на Бога! Не е лесно да се домогне човѣкъ до абсолютната истина по всички важни въпроси за живота и смъртъта.

Мнозина подържатъ мисъльта, че другъ животъ извѣнъ физическия не съществува. Това твърдение е относително. Човѣкъ се отличава отъ другите животни по своето самосъзнание, което обхваща единъ свѣтъ много ограничено. Вънъ отъ неговото самосъзнание,

вънъ отъ неговия свѣтъ сѫществуватъ още много съзнания и свѣтове. Чрезъ самосъзнанието си, човѣкъ е достигналъ до най-голѣмата интенсивностъ на радоститѣ и на скърбите, но не е намѣрилъ още пжтя на спасението си, нито пжтя на своята сила. Докато живѣе въ самосъзнанието си, човѣкъ ще се ражда и умира, ще скърби и ще се радва. Чувате, че днесъ нѣкой се е родилъ; на другия денъ чувате, че нѣкой умрѣлъ, отишълъ на онзи свѣтъ — Доколко този човѣкъ е отишълъ на онзи свѣтъ, това трѣбва да се провѣри. Когато човѣкъ влѣзе въ свръхсъзнанието, съзнанието му се разширява, страданията му го напушкатъ, и той започва да живѣе въ любовта. Когато хората влѣзатъ въ областта на свръхсъзнанието, тѣ се свързватъ помежду си чрезъ любовта. Засега и въ най-свещенитѣ отношения между хората, каквито сѫществуватъ въ нѣкои семейства, въ нѣкои организации и общества, връзката не почива на любовта. И тамъ още сѫществува свещениятъ egoизъмъ. Наистина, кѫде е любовта на синоветѣ къмъ бащите, и на дѣщерите къмъ майките? Кѫде е любовта на родителите къмъ децата? Ако влѣзете въ нѣкое религиозно общество, и тамъ нѣма да намѣрите хора съ дѣлбоки, непоколебими убеждения.

Любовта трѣбва да свързва хората. Които се обичатъ, тѣ иматъ едно и сѫщо вѣрую. И които иматъ едно и сѫщо вѣрую, тѣ се оби-

чать. Когато любовта не е естествена връзка между хората, тъй съж наклонни взаимно да се ограничаватъ. Истинско, естествено ограничаване е онова, което човѣкъ самъ си налага. То е ограничаване по свобода, по любовь. Всѣко ограничаване на човѣка, което иде отвѣнъ, е насилие. Докато хората ви ограничаватъ, вие не сте свободни. Ние не говоримъ за онази любовь, за онази вѣра и за онази свобода, които сте опитвали; ние говоримъ за тази любовь, за тази вѣра и за тази свобода, които не сте опитвали.

„Затова ме люби Отецъ, понеже полагамъ душата си и мога да я взема“. Смѣлъ и решителенъ е билъ Христосъ. Това се изисква и отъ насъ. Богъ е доволенъ отъ насъ, когато вижда, че сме смѣли и решителни. И при най-голѣмитъ страдания ние трѣбва да бждемъ смѣли и решителни. Ако човѣкъ е смѣлъ и решителенъ, ако има положително знание за живота, и въ затворъ да го турятъ, той ще намѣри една малка дупчица, и оттамъ ще излѣзе. Ако го окачатъ на вжже да го бесята, вжжето ще се скжса, и той пакъ ще бжде свободенъ. Въ вериги да го оковатъ, веригите ще се стопятъ, и той ще излѣзе вѣнъ отъ тѣхъ. Ако рекатъ да го застрелятъ, той ще стане малъкъ като атомъ, и не ще могатъ да го улучатъ. — Ама ние трѣбва да имаме това знание. — Да, трѣбва да го имате. Това знание е знанието на новото учение: знанието на духа, знанието на душата, знани-

ето на ума. Съ това знание разполагатъ само Синоветъ Божии. Никой не може да се нарече Синъ Божий, докато не победи смъртъта. Който стжпи върху смъртъта и я подчини на себе си, той може да биде свободенъ, той може да се нарече Синъ Божий.

Първата спънка въ живота на човѣка е смъртъта; втората спънка е грѣхътъ, а третата — заблуждението. Човѣкъ трѣбва да се справи съ тия три спънки, за да придобие свободата си. Колкото и да казва човѣкъ, че вѣрва въ Бога, че Богъ живѣе въ него, щомъ умира, неговата вѣра не е истинска. Какъ е възможно, Богъ, Който носи безсмъртието и живѣе въ тебе, да те прави смъртенъ? — Вѣрвамъ въ Христа. — Защо умирашъ тогава? Това сѫ заблуждения, противоречия, които трѣбва да разрешите. Щомъ ги разрешите, вие ще се освободите отъ тѣхъ.

Днесъ всички хора говорятъ за любовъта. Нѣкой казва на приятеля си: Много те обичамъ, сърдцето ми гори за тебе. — Радвамъ се, че сърдцето ти гори. Питамъ: какво ще стане съ огъня на твоето сърдце, ако капнатъ само една капка вода въ него? — Ще изгасне. — Каква любовъ е тази, която отъ първата капка вода изгасва? Сърдца, които горятъ отъ истинска любовъ, нищо не е въ състояние да ги изгаси. Не вѣрвайте въ онази любовъ, която отъ една капка вода изгасва. Вѣрвайте само въ онази любовъ, която никаква вода не може да изгаси и която никога не се измѣня. Колкото повече

вода сипвате върху тази любовь, толкова по-вече тя се разпалва. Дето царува любовьта, тамъ нѣма смърть, нѣма сиромашия, нѣма невежество. Дето любовьта царува, тамъ има животъ, знание и свобода; тамъ сѫществува вѣчна радость и веселие.

Сега на всички ви предавамъ поздравъ отъ вашия Баща. За да разберете, кой е Той, извикайте вашитѣ бащи и майки на земята и пожелайте да ви кажатъ истината, тѣли сѫ вашитѣ бащи и майки или не. Истинските майки и бащи трѣбва да бждатъ на мѣстата си. Ако не могатъ да отговорятъ на този въпросъ, тѣ не сѫ ваши майки и бащи. Единъ е вашиятъ Баща, една е вашата Майка. Единъ е вашиятъ Учитель. Азъ дѣржа за онзи Учитель, който желае доброто ви и работи за васъ, както за себе си. Азъ не съмъ за онзи учитель, който знае само да мѣта вжжета на вратоветѣ ви, да ви впрѣга и да ви кара по цѣли дни да работите на нивата му. Свѣтътъ е пъленъ съ такива учители, съ такива майки и бащи. Имайте единъ Учитель, който е въ състояние да внесе въ умоветѣ ви свѣтлина. Имайте една Майка и единъ Баща, които щѣ внесатъ въ сърдцата ви любовь, а въ умоветѣ ви — мѣдростъ и знание. Само този Учитель, само тази Майка и този Баща ще бждатъ въ състояние да ви освободятъ отъ всички несгоди, отъ всички мѣчнотии и противоречия.

Желая ви, тази година да се освободите не сто на сто отъ мѣчнотиитѣ, отъ болеститѣ

и страданията си, но поне 50 на сто. Желая ви да забогатъте не сто на сто, а 50 на сто.

Желая ви да реализирате всички свои стремежи постепенно, не изведнъжъ, и то не сто на сто, а само 50 на сто.

Желая ви да постигнете всичко, къмъ ко-
то душата ви се стреми, но само 50 на сто.

„Затова Отецъ ме люби“.

*

Беседа отъ Учителя, държана на
22 мартъ, 1936 г. 10 ч. с.
София. — Изгрѣвъ.